

Implikacje podatkowe związane z otrzymaniem pożyczki w walucie obcej

kategoria: Podatki > CIT

Dodano: 2011-12-09, 06:00

Autor: Karol Kołowski, Tax Konsultant, Praktyka Podatkowa Domański Zakrzewski Palinka sp. k.

Wartość otrzymanych środków dewizowych ustala się przy zastosowaniu kursu kupna walut z dnia ich otrzymania. Wydatki na „aranżację” finansowania są kosztem podatkowym.

Naczelny Sąd Administracyjny (NSA) w wyroku z dnia 22 czerwca 2011 r. sygn. II FSK 253/10 wyjaśnił dwie sporne kwestie dotyczące podatku dochodowego od osób prawnych. NSA zajął się zagadnieniem różnic kursowych przy przewalutowaniu, tj. kupnie przez bank walut od posiadacza rachunku oraz kwestią możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków poniesionych na aranżację finansowania (organizację pożyczki i zabezpieczenie wiarygodności).

Odnosząc się do kwestii przewalutowania NSA w swoim rozstrzygnięciu w pierwszej kolejności zwrócił uwagę, iż w rozpatrywanej sprawie nabycie waluty obcej nastąpiło z tytułu zawarcia i wykonania umowy pożyczki/kredytu z (zagranicznym) bankiem, czego następstwem było wpłynięcie środków w walucie obcej na rachunek prowadzony w banku "polskim". Wpływ tych środków – w terminologii art. 12 ust. 2a ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (u.p.d.o.p.) i po odróżnieniu od uprzedniego nabycia z tytułu udzielonego kredytu/pożyczki – stanowi ich otrzymanie. W przedstawionej sytuacji wartość otrzymanych środków dewizowych, na podstawie art. 12 ust. 2a u.p.d.o.p., ustala się "przy zastosowaniu kursu kupna walut z dnia ich otrzymania", tak jako dosłownie i jednoznacznie stanowi powołany przepis prawa podatku dochodowego od osób prawnych. W realiach rozpatrywanej sprawy "przewalutowanie" odbywało się według kursu kupna banku, w którym podatnik posiadał dewizowy rachunek bankowy, gdyż to bank niejako "kupował" od niej waluty obce (USD).

NSA przechodząc do zagadnienia możliwości zaliczenia wydatków na „aranżację” finansowania do kosztów podatkowych wskazała, iż poza sporem prawnym pozostaje, że powoływany przez podatnika wydatek na "aranżację finansowania" – organizację pożyczki i zabezpieczenie wiarygodności, stanowić może koszt uzyskania przychodu, jako koszt ogólnego funkcjonowania podatnika. Kosztu tego nie można przyporządkować jednak do konkretnego, poszczególnego, roku podatkowego, ponieważ uzyskana przy jego udziale pożyczka przychodem niewątpliwie nie jest.

Mając na uwadze powyższe NSA w sposób jednoznaczny wskazał, iż koszt, którego nie można przypisać do uzyskania określonych przychodów roku 2005, i który został poniesiony w roku 2006, zgodnie z art. 15 ust. 4 u.p.d.o.p., potrącalny winien być w roku jego poniesienia. NSA zgodził się z Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Warszawie, iż skoro podatnik dopiero w 2006 r. poniósł wydatek z tytułu aranżacji finansowania, przy czym w żaden sposób nie wykazał, że koszty usługi finansowej związane są z jej przychodami roku 2005, to oczywiste jest, iż sporny wydatek może zostać zaliczony do kosztów uzyskania przychodów, ale 2006 roku.